Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پیژندنه

نوم .	په پنجابی ډمې مین
لیکوال .	سیدادریس سادات
ډیزاین ،	پخپله لیکوال
د لیکوال شماره .	۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱
نشرونکی .	کیسه ویبپاڼه
ویبسایټ،	www.kesa.blog
بڼه .	پي ډي ایف

د ناول ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

S A

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا کتاب دې هغو کسانو ته ډالۍ وي.

چې د خپل کور نه په بدلو بدلو بهانو ووځي،

او د درې څلور دقيقو ژوند لپاره خپل ټول

ژوند په ځان ترخوي.

خپلې حورې میرمنې پریږدي او بیرون په

ډمو پسې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

موبایل وشرنګېد، په شړې کې مې د پښو خواته لاس ورتېر کړ، له چارج نه مې وباسه.

په خوبلن انداز مې موبایل غوږ ته ونیو،

په زنګېدلي آواز مې داسې وویل:

بلې!

څوک؟

سلام ګرانه اوس لکه چې خپله رخسار هم نه پیژنې.

سترګې مې وغړولې، په یو ټوپ سره له کټه راپورته شوم.

څه څه ګرانې څنګه یې؟

ښه یې؟

مننه

سبیره ډیر مې یاد شوی یې

څه وخت پاکستان ته راځې،

ګرانې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو پردی مزدور یم، د تګ او راتګ وختونه مې معلوم نه وي.

خو خیر انشالله سبا یا بل سبا ځان برابروم، درځم.

سمه ده، اوس زه هم دفتر ته ځم، نن ورځ په بانک کې ډیرې زیاتې غونډې دي.

باید چې ټولو ته ځان په وخت سره ورسوم، د خدای پامان

سبیره په ځان دې پام کوه..

ستا ځان له تاسره زما امانت دی، که څه پرې وشول.

وژنم دې.

هههههه

سمه ده سمه ده، نبه ورځ ولرې.

غسل خانې ته ولاړم، حمام مې وکړ.

د سهار لمونځ مې هم اداء کړ، له دُکانه مې ځانته څو دانې اندې راوغوښتې.

په بلچیخانه کې مې ځانته پښې کړې، یو څه شوده مې هم برابر کړل.

چای ته ناست وم، چې د خالدې زنګ راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف دا به بیا څه وایې،

پورته مې کړ، سلام ګرانه!

سبیره څنګه یې نه یې؟

نه یم، وایه؟

سبیره مور مې وایې چې سبیر مې ډیر زیات یاد شوی دی.

نن ورته ووایه چې دلته راشي، یو څه ساعت به یې هم تېر شي.

او له دفتري کارونو به هم یو څه دمه وکړي.

ګوره خالدې!

زه تاته اوس داسې اوزګار نېکارم، چې د خلکو په کورونو به ګرځم ها؟

زما نن ډیر زیات کار دی، او ته به داسې وکړې.

چې ورور ته بدې ووایې هغه بدې راولي، ماته دفتر ته زنګ راونه وهې.

او ها غسل خانه کې مې خیرنې جامې دي، هغه درسره ومینځه.

سمه ده، مګر د شپې وختي راشه، چې زه بیا یواځې په کور کې ویریږم.

او یو نه زیری هم درته لرم، موبایل مې پرې قطعه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل چای مې وڅښه، او د بانک پر لور روان شوم.

په بانک کې هلکانو دا څو ورځې ډیره لټې شروع کړې وه.

له ټولو وړاندې مې ټول راغونډ کړل، او د ټولو سر مې ورخلاص کړ.

ځکه که کار نه کیږي، نو پدې سره زمور بانک ته هم ډیر خطر پیښیدای شي.

په هر حال ټول مې پوه کړل، تر دې وروسته د مدیرانو غونډه وه.

زه هم ورغلم، د ټولو موضوع دا وه، چې په پاکستان کې د افغانستان قونسلګرۍ له بانک څخه دوه لکه ډالر په زورواکۍ نیولې دي.

زما دې موضوع کې داسې خاص دل چسپي نه وه، ځکه چې دا د نورو مربوط کار وو.

خو په اخر کې خبره دې ځای ته ورسېده، چې باید له مور څخه یو نفر پاکستان ته همدا نن ولاړ شي.

او د هغې ځای زورواکي ته دا اخطار ورکړي، که چیرې دوی زمور پیسې مور ته رانکړي.

نو مور به پرې په محکمه کې عریضه وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د بیسکوټو په خوراک لګیا وم، چې ټولو زما خوا ته په زیر زیر راوکتل، وار خطا شوم، له لاسه مې بیسکیټ ولوېدل.

ټولو ته مې سر وخوراوه، مطلب چې څه کیسه ده.

راته کړه یې:

مشر فیصله وکړه، چې ته به پاکستان ته ځې.

ځکه چې په مورِ ټولو کې له تا بغیر د هیچا سره هم پاسپورټ او ویزه نشته.

سوچ مې وواهه، ولا چې لاړ شم، دا خو به ډیر خوند وکړي.

له رخسار سره به هم ووینم او چکرې به هم ووهم، ومې ویل:

سمه ده، خو کله؟

وئ، همدا اوس کنه.

حیران شوم، بس ژر ژر مې ځان تیار کړ.

پاسپورټ او تذکره مې هم واخیستل، خپل بیګ مې شاته واچاوه.

له اداري مې پیسې واخیستې، او د تورخم په لور رهي شوم، په ډیره خوشحالۍ کې رانه دا هم هېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خالدې ته د تګ خبر ورکړم، په یو آسماني رنګه پلنکوچ کې کښېناستم، دې پلنکوچ تر تورخم پورې راورسولم.

په تورخم کې دروازې یا ګېټ ته نږدې هرې خواته ماشومان لویان زنانه هر ډول خلک ولاړ وو.

اکثرو زنانه وو تورې او شنې برقې په سر کړې وې.

یو پنجابي پولیس په لاس کې غټ پیپ نیولی وو او بې وسه افغانان یې پرې ډبول، ما وکتل، چې مخکې ځای کې یې یو سپین ږیری هم دوه درې پیپه کش کړ.

هر کله چې یې زه ولیدم، چې یو افغان وم.

او شو شا مې جوړه وه، پتلون او ټایې مې کړې وه، تورې چشمې مې په سترګو وې.

زور یې ورکړ، دوی دا هم برداشت کولای نشول، چې څنګه یو افغان پښتون په دغه لار کې داسې په عزت سره تیریږي.

غوښتل یې ما هم په پیپ ووهي، مګر ما یې پیپ ونیوه، سترګې مې پرې رابرګې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې ورورە انسانان درتە نە ښکارۏ، یا د عزت نە ډک ژوند مو راباندې پیرزو ندی؟

افغانانو چې زە ولیدم، ټول ورتە پە لعنت شۏ.

سړی یې راونیوە، مگر هوښیار وو، ځان یې چاتە پە لاس ورنکړ او پە لږ وخت کې یې ځان لە رش څخە وباسە.

یو څە شیبە وروستە لە تورخم څخە راووتم او پە ټوډې موټر کې د پیښور پر لور رهي شوم.

ښە وو، پە لارە کې یو څە باران هم وشو.

تر پیښورە راورسېدم، لە پیښور څخە مې ځان د جي ټي روډ هډې تە ورساوە.

لە کوم ځای څخە چې لاهور تە سروس او غټ موټرونە تلل، ما هم پکې ټیکټ واخیست.

یو څە غوښە چکني او یوە وړە مرنډا مې هم راواخیستە.

پە لارە کې مې لە منظرو ډیر خوند واخستە، شپە هم پە رانږدې کېدو وە.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوښې ټول بوټي مې په چکني کې واچول، بیرته مې ترې یو یو بوټی راپورته کاوه.

او لواړ مې تیراوه، تر یو څه مزل وروسته هغه سړک ته راورسېدم.

کوم ځای کې چې د اسلام اباد او پنډۍ لارې سره جلا شوي دي.

بس همدلته له موټره راښکته شوم، رخسار ته مې زنګ وواهه.

سلام رخسار

څنګه یې بنه یې؟

وعلیکم سلام څنګه یې سبیره دا څنګه دې د کار په پای کې رایاده شوم.

ومې ویل:

ای هی ګرانې!

زما خو یوه لحظه هم له یاده نه وځې.

نن ورځ دې په زړه لاس کیده، یو حیرانوونکی خبر درته لرم.

وایه کنه

څه خبره ده.

ته خبره یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه اسلام اباد ته راغلی یم،

څه څه ته ریښتیا وایې؟

هیڅ باور نشم کولای،

هو ریښتیا وایم، ما ویل چې یو دمي درباندې زیری وکړم.

ته داسې وکړه، چې امپیریل مارکیټ ته راشه، زه پکې یوه خونه په کرایه نیسم.

نه سبیره تا راباندې ډیر لوی زیری کړی دی.

نن به درته زه یوځای وخایم، ته هلته راشه.

نور مې له امپیریل مارکټ نه زړه مورړ دی، هسې نه چې هلته راباندې څوک شکي شي؟

سمه ده، دا بل ځای څنګه ځای دی؟

دا ځای که دې ولید، له خوشحالۍ نه شاید ځان قابو نشې کړای.

خا سمه ده، نو!

په واټساپ یې نقشه راولیګه، چې زه یې موټروان ته وخایم.

سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل یې قطعه کړ.

څه شیبه وروسته یې لوکیشن راولیګه، یو موټروان ته مې وخوده.

په ماته ګوډه اردو مې ورته وویل:

انکل ایس جګا کیدر هی؟ هم ایس جګه پر جا رها هی.

مشر سړي لومړی نقشه ولیده، بیا یې ماته لاندې او پورته وکتل.

تندی یې تریو کړ، ویې ویل:

پښتون یې؟

حیران شوم، ومې ویل:

هو

وراره د ځوی په رقم مې یې، د نصیحت په ډول درته وایم.

له داسې ځایونو ډیر ډیر ځان ساته، ځکه دا نبه ځایونه نه دي.

ورسره کښناستم، ډیر نور نصیحتونه یې هم وکړل، خو ما ورته غوږ ونه نیوه.

زما خیال په بله دنیا کې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کله چې له موټر څخه ښکته شوم، ژر ژر مې پیسې ټیکسیوان ته ورکړې.

په جیب کې مې غنګ غنګ وشو، لاس مې جیب ته ورټپر کړ، راومې باسه!

ګورم د خالدې ورور وو، موبایل مې پرې بند کړ.

بیخي مې یې د چالانېدو تنې په زور کیکاړله، تر څو د رخسار سره یوځای راته څوګ د زنګ مزاحمت ونکړي.

نور مې د هوټل پر لور منډه کړه.

هوټل ګـــــول وو، شا وخوا ته یې داسې ښیښې او اوسپنې لګیدلې وې. تا به ویل لکه د سرو زرو چې وي.

هر سړی چې به رانننواته، اوله لاره یې د زیر زمینې څخه پورته وه.

لاندې ډول ډول بهرنۍ انجونې ښکاریدې، چې د خپلو بهرنیو یارانو سره ناستې وې.

چا به هم ګیلاسونه ورته راوړل، او چا به هم په حال کې لګیدلې موزیک ته نڅا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هاخوا دیخوا کتل، چې موبایل ته مې مسیج راغی.

د پتلون له جیبه مې موبایل راوباسه، رخسار لیکلې وو.

مخامخ پورته دریم منزل ته وګوره، ما چې وکتل ریښتیا هم هغه لیونۍ ولاړه وه.

خوشحاله شوم.

په زینو کې مې لکه د لیونیانو پسې منډه واخیسته.

ډیر لږ وخت کې دریم منزل ته ورسېدم، هاخوا ورتاو شوم.

ورټوپ مې کړ، غیږ کې مې پورته کړه.

شونډې مې تړې ونیولې.

یو څه ځنډ وروسته یې ګوتې زما شونډو ته ونیولې، خندا نیولې وه ما ورته وویل:

همدې خندا خو دې په ځان پسې لیونی کړی یم.

راته کړه یې:

زه ټوله ستا یم، خو دلته نه دلته ټول خلک راګوري.

راځه خونې ته، ریښتیا هم شاوخوا چې مې وکتل، ټولو مورِ ته راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته چې مې مخ راواړاوه، رخسار خونې ته ننوتې وه.

زه هم پسې ورغلم، بیګ مې یوې غاړې ته وغورځاوه، شپه هم ناوخته شوې وه.

شا وخوا مې ښه په زیر زیر ولیدل، تر څو چا راته کومه کیمره یا بل څه ایښې نه وي.

له رخساره مې هم وپوښتل هغې وویل نه بیغمه اوسه، انشاالله هیڅ هم نشته،

ما هم خپل نیکټایې د میز پر سر کیښوده، او شرټ مې هم وباسه.

بوټان مې هم یوې غاړې ته کړل.

نور نو د خپلې هغې وحشي تندې په سړولو لګیا شوم، چې اوس او راتلونکی ټول ژوند به پرې پښیمانه یم.

د رخسار د سینو لونګ مې ښکل کړل، یو څه شیبه مې د آرامۍ احساس وکړ.

وروسته راپورته شوم، بدن مې سپک شوی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خونې بیرون راووتم، له افغانستانه مې ځان سره یو څه ضعفران راوړي وو.

خدمتګارې ته مې ورکړل، تر څو یو دوه پیالې خوندور چای ترې راته جوړ کړی.

او دا مې هم ورته وویل:

چې باقي ضعفران بیا رخسار ته ورکړې، ځکه چې د رخسار د ضعفرانو چای ډیر زیات خوښیږي.

له جیبه مې د پنجابي فلیور والا قیلون راوباسه، دوه درې کشه مې ترې وکړل، څه خاص مزه پکې نه وه.

بیرته خونې ته ولاړم، چای یې راوړ.

د ضعفرانو چای خوند وکړ، د بیګ جیب مې خلاص کړ.

د انارو پلاستیک مې ترې راوباسه، د تګاب داغ شوي تور بخوني خوږو انارو د ضعفرانو د چای خوند دوه برابره کړ.

دا ځل هغې بیا د مینې خبرې شروع کړې.

زه هم لکه تازه زلمی د هغې هرې خبرې ځانته جذبولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ بیا ځان برابراوه، چې دروازه راټک ټک شوه،

زه ورغلم، چې دروازه مې خلاصه کړه له هغې خوا چا په څه ووهلم.

همدلته پریوتی وم.

پوره تر ډیر وخت وروسته مې یو وخت سترګې پرانیستې، تورتم وو.

وړه څلور کونجه کوټه وه، سترګې مې وموښلې بیا مې شاوخوا ولیدل هیڅ هم نه ښکارېدل.

لګه شیبه تېره شوه، یو څه روښنایې له لیرې ځایه رابښکاره شوه.

زه چې یې ولیدم، چې په سد راغلی یم، نو خپل یو عسکر ته په اردو کې وویل:

تر څو زما خبر خلکو ته ورکړي، چې دی په سد راغلی دی.

هغه هلک ولاړ، دا مشر یې زما خوا ته راغی او راته کړل یې:

سلام خان بابې!

هماری سوچ یهي تا، که پټان لوګ بهت دین پرست هی.

لکن نهي پټان بهت زیاده عیاش هی، جس کو موقع نهي ملا وو شریف نهي هی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایک پټان شاعر کیسې خوب بولا:

د کعبې دننه هر سړی ولي دی،

کلک ایمان په میکده کې معلومیږی.

ته پښتون یې؟

دیوال ته یې ډډه ووهله، ماشینه یې په خوا کې کښښوده.

هو پښتون یم، خو غیرتي پښتون یم.

د خپل پښتون ورور سره د مرستې لپاره راغلی یم.

زما نوم جمشید دی، ما وپیژنه شاید زه تاته رب ستا د مرستې لپاره دلته پاتې کړی وم.

ته په یو لوی مشکل کې راګیر شوی یې، ته باید د دوی خبره ومنې ګنې دوی به تا په ټول خاندان ټوله پښتنخوا او ټول افغانستان کې وشرموي.

ما فکر وواهه، ورته مې وویل:

په خونه کې خو هیڅ کیمره نه وه، ما ولیده بیا نو څنګه زه مشکل کې اخته شم.

ویې خندل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په خونه کې څو څراغونه وو؟

ومې ویل:

څلور یا هم تر دې ډیر...

نه غلط شوی یې، څلور څراغونه په چت کې وو او درې په میزونو لګیدلي وو.

هر څراغ کې کوچنۍ کیمره لګېدلې وه.

د همدې خبرې سره زندان ته د عسکرو یو ډله راننوته، زه یې له لاسه ونیوم.

بیرون یې وباسلم، لاسونه یې راته تړلي وو.

د تانې تانېدار وویل:

شناختي کارډ دې راکړه، ما ورته خپل پاسپورټ ورکړ.

پاسپورټ یې په زیر وکوت، بیا یې له ځانه سره وویل:

ښه ښه ته خو خاص سړی یې!

سمه ده، عسکرو ته یې وویل:

دی شاته پارک ته بوځې، د میلمنو په رقم یې قدر وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمشید هم راسره وو، راته یې پټ په غوږ کې وویل:

که په پارک کې څه چانس هم درته پیدا شو، پام کوه چې ونه تختیږې.

که وتختې هم، دوی به بیا تا ستا د ویډیو په ضریعه راوغواړی، د مابنام وخت وو خپل لمونځ مې ادا کړ.

دا ځای د فوځیانو د سیاحت او سیل ځای وو.

ډیرو عسکرو خپلې ملګرې دلته راوستې وې، او د طیبعت له ښکلاوو یې خوند اخیسته،

د پارک شاوخوا شنې اوبه تیرې شوې وې، چې کښتۍ پکې ګرځیدلې، د اوبو نه هاغوا شنه شنه غرونه ښکاریدل!

ما اودس او لمونځ کړی وو، د دې ځای د ښکلاو نندارە مې کوله.

چې شاته مې ولیدل، جمشید راغږ کړ.

رازه سبیره!

زه هم ورپسې رغللم.

تانې ته په خوشحالۍ ورننوتم، ناڅاپه مې سترګې په رخسار ولګیدلې.

هغې زما خواته راولیدل، د غرور خندا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته يې يو نفر ناست وو، چې تورې چشمې او سوټ يې کړی وو، ناست وو.

يو بنډل پيسې کلداري رخسار ته ورکړې.

رخسار ماته وهم نه کتل، هغه ووتله.

زه هک هيران شوم، بيخي بل ډول حالت راباندې راغی.

داسې حالت راباندې راغی، ژړا راغله، سترګو ته مې ګوتې ونيولې.

بيا مې جمشيد ته وويل:

چې ياره دې خلکو ته ووايه چې ما زندان ته ننباسي او نه سم وهل راکړي.

بيا مې خوشې کړي، تانې دار پښتون وو راته کړل يې:

نه خانه!

ته دومره ساده وې، چې په پنجابۍ ډمې مين شوې.

هههه

اوس نو ته پوهيږې او د پاکستان قونسلګري البته ته دغه نفر په قيمت اخيستی يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به لدې سره ګرځې د دې هره خبره به منې!

بس په افغانستان کې د بادشاهانو په رقم ژوند کوې، که دې د دې کس له خبرو سرغړونه وکړه.

نو په هماغه ورځ به ټول افغانستان او خپله ټوله سیمه کې شرمیدلی یې.

ما سوچ وواهه،

هاغه د لسو دقیقو خوند چې ماته زما په خپل کور کې هم پیدا کېده، هماغه د لسو دقیقو خوند زه د ټول عمر لپاره د بې غیرته پنجاب غلام وګرځولم.

په سترګو مې ګوتې ایښې وې، ځانته مې سخته غوصه راتلله.

بس اوبه له ورخه تیرې وې.

زه د ټول عمر لپاره د پنجاب غلام وګرځېدم.

دې وخت کې مې موبایل ته فکر شو، جیب کې مې ګوتې ووهلې.

نه وو.

جمشید ته مې وویل:

زما موبایل چا سره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تانې دار ته يې اشاره وکړه، موبايل مې ترې واخيست.

ومې لګوه، د خالدې د ورور څه زنګونه راغلي وو، د خالدې دوه درې مسيجونه مې ولوستل ليکلي يې وو:

سلام سبيره چيرته يې؟

دلته يو ډول خلک راغلي دي، ما له ځان سره بيايې؟

ورختا شوم، نور مسيجونه چې مې لوستل تانې دار راته وويل:

له ده سره وپيژنه!

دی سرفراز خان نومیږي مور ورته شاجي صاحب وايو.

ما وويل:

سمه ده.

مور له دې ځايه راوتلو، شاجي راته کړل.

ډرو مت!

هم توم سې صرف ايک کام چاهيې.

اجا هماړې سات.

زه يې له ځانه سره يو دفتر ته ننباسلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ډیر خلک د میټینګ په شکل ناست وو، ماته یې څه په اردو کې وویل:

ژباړن راته شروع شو.

دوی وایې:

لومړی خو ته باید د افغانستان په ملي بانک باندې دا ومنې، تر څو زمور له قرضې تېر شي.

څومره پیسې چې مور ورنه نیولي دي، دوی باید له مور څخه هغه پیسې ونه غواړي.

مور پوهیږو، که چیرې ته وغواړې نو دا کار کولای شې.

ما ورته وویل:

نه زه دلته د دې لپاره راغلی یم، چې له تاسې د افغانستان بانک پیسې واخلم.

راته کړه یې:

اوس راباندې خپل ویډیویې فلم ولې پدې لوی سکرین کې د دې ټول خلکو په مخ کې ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بیړه مې وویل:

سمه ده سمه ده، زه یې منم خو د دې ضمانت به څوک وکړي چې تر دې وروسته به له ما نور څه نه غواړئ؟

راته کړه یې:

ته اوس غلام شوی یې، که هره خبره دې ونه منله، نو خپل عاقبت درته مخې ته پروت دی.

ځانته مې دوه درې سپیړې ورکړې.

دوی ته مې وویل:

سمه ده، زه به څه لیاره وکړم، ستاسې د دغه ترجمان سره به زه په تماس کې یم.

له دوی مې ځان راخلاص کړ، کور ته مې زنګ وواهه.

چا نه وچتاوه،

بیا مې له ځانه سره فیصله وکړه، لومړی له رخسار نه خپله بدله اخلم بیا کور ته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې وخت کې مې د خالدې په مسیجونو سترګې ولګیدلې، سبیره خدای ته وګوره کور ته راشه.

زه ډیره ویریږم.

کور مو چا محاصره کړی دی، ما خو تاته زیری درلوده ما ویل چې په کور کې به درباندې یو ناڅاپی زیری وکړم.

خو ته نه یې، همداسې به یې درته ووایم.

زه په نس ځوی لرم.

په ډک سړک کې مې چیغې کړې، اوف سخت درد لري.

تر دې وروسته یې هیڅ مسیج هم راغلی نه وو، ورختا شوم.

اوس کور ته ولاړ شم، که رخسار پسې بس رخسار دلته نږدې وه، همدې پسې ورغلم.

هغه پخپل ځای کې نه وه، سوج مې وواهه.

بس د پیښور موټر کې کیناستم، موټر پیښور ته راورسولم.

له پیښوره تورخم ته راغلم، د تورخم لاره د مشکلاتو له وجې د تګ راتګ لپاره بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړن ته مې مسیح وکړ، راته کړه یې:

ورشه زه ورته وایم تر څو پریدې ږدي، ریښتیا هم چې ورغلم چیغې یې وهلې، سبیر په نوم څوک شته؟

ما ورته وویل:

زه یم.

ټول خلک پاته شول او زه خپل وطن ته راواوړیدم.

په اول ځل مې ځان پخپله خاوره کې هم غلام محسوس کړ.

دا داسې غلامي وه، چې د قیامت په ورځ هم دا غلامي نه ختمیده.

ځکه ما زنا کړې وه او زنا داسې یوه ګنا ده چې د سړي نه پرې ایمان پورته کیږي.

تر تولو لومړی یو جماعت ته ولاړم، رب ته مې ډیرې دعاوې وکړې.

یا ربه زما دې توبه وي، دا ځل مې لدې مشکلاتو خلاص کړه، قسم دې زما ستا په هماغه پاک ذات وي که مې بیا دغې بې خوندې لارې ته وکتل.

یا ربه ما لا خپل مرګ لیدلی ندی او مورِ ته د جماعت امام صاحب ویلي وو، چې تر څو چا خپل مرګ لیدلی نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې يې هر ډول ګنا د توبې په ذريعې سره معاف کيږي.

ربه زما ټول ګناهونه معاف کړه.

د تورخم نه د ننګرهار پر لور روان شوم، تر ټولو لومړی کور ته ولاړم.

خالده په کور کې نه وه، زما جامې مينځل شوې وې، هر څه روغ جوړ ايښې وو.

وه خدايه دا خالده اوس څه شوه؟

اوښي ته مې زنګ وکړ، ښه وو وچت يې کړ.

د خالدې پوښتنه مې ترې وکړه، ويل يې:

مور مې وايې ديته ووايه چې عاجل زمور کور راشه.

ما خپل موټر واخيست ورغلم، اوښی مې راته شروع شو، راته کړه يې!

ته خو ډير بې غيرته انسان يې، دا دې يو ځل نه شو.

ستا د لاسه زما خور ته ذهني مشکل پيدا شوی دی، ما ورته وويل:

هلکه خپل حد وپيژنه!

دا وخت خالده له شانه راغله، خپل ورور ته يې يوه کلکه سپيړه ورکړه.

ما ورته وويل: ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې:

دې کې خو هیڅ د میلمه خپل او پردي قدر نشته.

سر مې په ګوتو کې ونیوه په ګونډو کیناستم، لومړی مې د هغې وفاته وخندل بیا مې یوه لویه ساه وایسته شکر مې وکړ.

چې خالده روغه ده، بیا مې په خپلې کم عقلۍ او جهالت ښه سم وژړل.

خالدې راپورته کړم.

راته کړه یې:

ولې سبیره څه شوي دي،

ما ورته وویل:

ته دې بورقه راواخله، ژر ژر کوه چې ځو.

هغې بورقه راخیسته ما مې خواخې او اوښې ته وویل:

تاسې مه خفه کیږئ، تر دې وروسته به انشاالله هیڅکله هم داسې څه نه کیږي.

اوښی مې غاړې ته کړ، یو زرګون افغانۍ مې ورته جیب کې کیښودې او ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفه کیږه مه مړه سړیه!

خور دې کله کله ما هم داسې یوه نیمه چکه کش کوي.

ویې خندل

ویل یې:

لالا چې د چکې قیمت زر افغانی وي، دا چې هره ورځ مې یوه یوه وهي.

میاشت کې دننه دننه به رانه د پاکستان کروړ پتي جوړ وي،

هههههههه

دواړو وخندل، خالده راووته!

لالا په ځان او په خور مې پام کوه، خالدې ورته وویل:

څنګه چل دی، بیا یې لکه چې رشوت درکړ.

هههههه

ټولو وخندل،

خالده موټر کې کیناسته، کور ته راغللو.

په لاره کې مې ورته هیڅ هم ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کور کې مې ورته وویل:

نبه ته راته لومړی دا ووایه تا چې مسیج راته کړی وو.

چې دلته یو څه خلک راغلي دي ما له ځانه سره بیایې، هغوی څوک وو؟

ویل یې:

نه پوهیږم، خو شاید زما وهم زیات شوی وي.

ډاکټر مې هم مور ته وویل:

چې دا یواځې مه پریږدئ، دا یو څه د ویرې مشکل لري.

ما ورته وویل:

چیرته پیریان درباندې مین شوي نه وي؟

ویل یې : نه

داسې خبرې مکوه ته بیا غواړې ما وویروې، ومې خندل!

ورته مې وویل:

د مینې هغه ډیالوګونه چې ستا حق کېده هغه ما نورو ته وویل:

ځکه رب نن ذلیل کړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې وروسته يې بيرته تاته وايم، شايد رب مې بيرته بيا د پخوا په رقم د نوم او عزت خاوند کړي.

خالدې وويل:

ولې زه ستا په مطلب پوهه نشوم، ومې ويل:

لدې وروسته به ته ناپوهه نه پاته کيږې، ته بايد په هر څه پوه شې.

هغه مزه چې ما په نورو کې ليدلې وه، هغه بايد زه په تا کې پيدا کړم.

ويې ويل:

زه په تا له اوله پوهېدم چې ته څه کوې او څه نکوې.

خو دا چې ته راته د زړه له تله ګران وې، نو ځکه مې تر اوسه خپلې کورنۍ يا هم تاته ويلي ندي.

که چيرې تاته ما هغه وخت ستا غلطي در په ګوته کړې واى، شايد تا زه له خپل کوره شړلې وم.

لکه څنګه چې د پلار په کور زړه شوم.

بس رب ته مې همدا دعا وه، يا ربه ته ورته په خپلو قدرتونو لارښوونه وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې خندل او ورته مې وویل:

د ظالم لورې ته تر اوسه دعا او خیرا نه پیژنې.

ستا دې د خیرا په ډول دعا خو زه د ټول پنجاب غلام وگرځولم.

ویې ویل:

څه مطلب؟

خپله ټوله کیسه مې ورته تېره کړه او ورته مې وویل:

رخسار نه خو زه خپل غچ ضرور اخلم، خو اوس باید زه د بانک مشکل حل کړم.

دا شپه مې ټوله داسې تېره کړه لکه د واده اوله شپه!

د خالدې په اهمیت ایله اوس پوه شوم، په سبا سهار وختې وظیفې ته ولاړم.

ټول نماینده گان زما ځواب ته په تمه وو، غونډه یې راجوړه کړه.

زه هم ورغلم، ټول د پښتنې ځواب ته په تمه وو، ما د بانک عمومي مدیر ته کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدیر صیب خبره مې ورسره وکړه انشاالله تر یوې میاشتې وروسته به ټولې پیسې زمونږ بانک ته راشي.

ټولو ومنله، ویل یې سمه ده.

دا ورځ ټول په دفتري کارونو تېره شوه، میاشت نوې نوې پوره شوې وه.

ځکه د ښوونځیو استاذان او ډیری نور دولتي کارمندان د معاشونو اخیستلو لپاره بانکونو ته راروان وو.

په بانک ډیر زیات رش جوړ وو، مسؤل منیب یو هلک هم نیولی وو.

چې کمیشنکار وو، له خلکو به یې پیسې اخیستلې او ژر ژر به یې ورته کار کاوه.

زه هم ورغلم، ورته مې وویل:

موبایل تري واخلئ، موبایل یې ماته راکړ په واټساپ کې ورته شل دیرش نفرو مسیجونه کړي وو.

د ظالم بچی غټ کمیشنکار وو.

مسؤل ته مې وویل:

مطلب چې زه نه یم دا کاتې هم په بانک کې کیږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها؟

ويې ويل:

مدير صيب خبره داسې ده، چې داسې يو نيم نفر پيدا کيږي.

خو مور يې انشاالله ښه پوره مخه نيسو.

ورته مې وويل:

تاسې يې څنګه مخه نيسئ؟

زه درته ماشوم ښکارم؟

لدې سره دې يو کارمند په حساب کې وران شوی دی.

ځکه دې رانيولی دی، دا وګوره په واټساپ کې يې مسيجونه پراته دي.

هغوی ته مې وويل:

تاسې سره به زه سبا ته ګورم، هلک مې له ځان سره په خپل دفتر کې په څوکۍ کيناوه.

ورته مې وويل:

هلکه دا د نجلۍ نمبر د چا دی؟

ويې خندل چوپ شو، ورته مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره بچی!

د دې عشق و عاشقۍ پوښتنه له هغه چا وکړه چې مینه یې کړې وي.

په دنیا کې تاته وفاداره صرف ستا هغه بي بي ده، کومه چې تاته په قسمت کې لیکل شوې ده.

د چا سره چې دې نکاح شونې نه وي، هغه هیڅکله هم ستا په قسمت کې لیکل شوې نده.

مینه د ژوند هغه درد دی، چې ډیر خلک یې د دې لپاره تجربه کوي، تر څو خوند ورنه واخلي.

خو دا خوند ډیر کم وي او بې عزتي به د قیامت په ورځ هم ستا په غاړه کې لویه رازوړنده وي.

هلک وویل:

دا خوشې خبرې دي، زه به په هر حال کې خپلې مینې ته رسیږم.

ما ورته وویل:

رب دې ورورسوه.

شه ورځ ولړې، موټر مې چالان کړ کور ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خالدې ته مې وویل:

د یوې میاشتې لپاره خو بیغمه شو انشاالله!

تر هغې وروسته به څه کوو؟

خالدې وویل:

ماته یوه لیاره معلومه ده، زما یوه خاله ده هغه په نورستان کې له ښاره لیرې اوسیږي.

ته بدې هم ږیره پریږدې، د نورستانیانو په رقم جامې به واغوندې.

زه به هم د هغوی په رقم ځان جوړ کړم.

همالته به خپل ژوند ته ادامه ورکړؤ.

دا مشوره مې خوښه شوه، له ځان سره مې فکر ووایه داسې هوښیاره او نام خدا ښکلې ښځه مې پریښې وه او په پنجابی ډمو پسې ګرځېدم.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون ورځ د دې ناول لیکوال د ادب له نړۍ څخه د ټول عمر لپاره مخه ښه وکړه.

هیله ده چې تاسې د دې ناول په نیمایې نشریدلو خفه شوي نه یاست.

دې لاندې ویبسایټ کې ټولې لنډې کیسې او ناولونه نشر شوي دي.

www.kesa.blog

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library